

NDREKE
LUCA

85H-2

L. 92

VOLTA
e hueri
DRAME

591.983-2

L 92

NDREKE LUCA

S.

VOTRA E HUEJ

Dramë me katër akte

~~33951~~

SIBLICI
K. HODGKASHE

1982

N. SH. BOTIMEVE «NAIM FRASHËRI»
TIRANË, 1964

VEHTJET

1. MARTINI *0*
2. BJESHKA e shoqja *—*
3. SOKOLI *0* i biri
4. PINA
5. BERTI *0* i biri
6. ZINA e bija
7. MARKU *0 - qe*
8. NORA e motra
9. GJELOSHI *0*
10. LINI *0 - von*

Zhvillohet në ditët tona.

Akti i parë.

Në shtëpinë e Martinit. Në të djathtën e skenës, katër-pesë kambë shkallë të çojnë në një sallon, i cili përdoret edhe për pritje. Anash — sak-sija me lule të ndryshme. Nëpër shtylla janë gërshetue shermashekë. Përtej duken pemët, karshi dy dyer të çojnë n'odat e mbrendëshme. Në të majtë asht oda e fjetjes e Martinit, dera tjetër të çon në guzhinë. N'anën e djathtë asht oda e Sokolit. Në mes një tavolinë, me kolltukë anash — punim thuprash. Në mur asht varun fotografija e Lekës, format i madh, ku pasqyrohet kjartë e qeshuna e tij me gjithë shpirt.

Pranverë. Ditë e dielë.

Bjeshka asht tue pastrue. Zina hyn nga guzhina e shkon n'odën e fjetjes. Asht e veshun për të dalë.

ZINA — (Bjeshkës) Mos i len rrasat e lagta. (del).

BJESHKA — Nuk kam mbarue ende, moj nuse (mbas pak kohe, hyn përsëri Zina).

ZINA — (Pa përfillje) Ma parë të kishe rregullue odat e shtëpisë.

BJESHKA — (butë) Nuk pata kohë. Deri tashti isha tue ble ushqimin për sot. Mendova se

asht ma mirë të ndreqi vendin e pritjes. Ditë e dielë asht e kushdo mund të na vijë. (*Duket Martini te dera*).

ZINA — (*Nuk e shef*) Punë e madhe! Fundi, kush ka me na ardhë. Ti ban si të kam thanë unë. S'asht nevoja me t'a përsëritë njiqind herë! Mandej, as qylymi nuk asht shkundë!

BJESHKA — Mos u nxej moj nuse.

ZINA — E si mos me u nxe me ju! As nji ditë në javë s'e kam pushim si duhet!

BJESHKA — Unë po mundohem. . .

MARTINI — Grue, leni fjalët. (*Zinës, me butësi*) Dhe ti matu para se me folë. Të këqij apo të mirë, na njikta jemi. Nuk të ka hije me bërtitë.

ZINA — Po ju vetë më shtyni. Mbani vendin tuej, ma mirë.

MARTINI — Edhe ti tandin.

BJESHKA — E si do ma ndryshe, moj nuse? Si të dëshiron zemra po mundohem.

ZINA — Po t'ishte ashtu, pse ka grindje atëhere?

MARTINI — E kush i shkakton?

ZINA — Jo unë, por ju.

MARTINI — Na s'kemi pse, por ti që nuk kënaqesh kurrë.

BJESHKA — Mos hyn në gjynah me né, moj nuse.

MARTINI — Si mundesh me na e vu fajin neve?

ZINA — Ti mos thirr! Mue po më del gunga tue punue në makinë të shkrimit, ndërsa ty s'të mjafton që rri gjithë ditën shtri, por edhe më bërtet. . .

MARTINI — (*I matun*) Nuk po të bërtas, jo. Sa për të nderjunit shtri, ti e di mirë se unë këtë

nuk e baj për qejf (*I afrohet*). E kur do të flasish
nji herë butë me ne, moj nuse? Ke kemi na ma
afër veç teje e djalit? (*i ven dorën*).

ZINA — Mue? . . . Dyshoj. . . (*i largohet*).

MARTINI — (*Shumë i prekun*) Më fal, se
harrova. . . E harroj nga nji herë sëmundjen te-
me. . . Por ti, si ke kaq zemër sa me ma kujtue? . . .

BJESHKA — Nuk mendon ashtu, more bu-
rrë. U largue pse ishte e nxeme.

MARTINI — E dij, e dij. Sa herë e kam ndi-
gjue tue të thanë që të mos hyj n'odën e saj, por
unë e kam ba disa herë pse kënaqem tue e pa.
Kujtoj si kemi jetue e si jetojmë sot. Qe oda e
djalit me nusen, — tham me vehte. Sa e bukur!
Ashtu si më ka dëshirue zemra dikur, që ta ki-
sha për fëmijët e mij — me të gjitha të mirat.
Edhe na që u rritëm përtokë, po flejme sot për
të parën herë ndër shtretën. Ti mos e prish gja-
kun moj nuse: edhe kur kam hy, nuk i kam pre-
kë teshat tueja.

ZINA — Kështu duhet.

MARTINI — Po t'ishem si thue ti, s'kishte
me më lanë mjeku në shtëpi, por s'ka gja. . .

ZINA — Kësaj sëmundje nuk i dihet. . .

MARTINI — S'ke për të më pa ma tue hye.
Për këtë mos u ban merak. Por diçka due edhe
unë prej teje: Sillu ndryshe me ne. Mos harro se
na ta rritëm burrin tand me shumë halle. E mue-
rët njanitjetrin dhe u gëzofshi. Por s'asht mirë të
ketë grindje.

ZINA — Këto vijnë prej jush, pse nuk jeni të
kënaqun me këtë martesë. Këtë e shof kjartë.
(*Tue dalë*). Ju, ju e keni fajin, ju. . . (*del*).

BJESHKA — Mos folë kështu, moj nuse
(*e ndjek deri te shkalla*).

MARTINI — Asht vajzë zotnijsh, derë e madhe... fat me e pasë nuse! E shef si dolën fjalët tueja?

BJESHKA — Po kush mendonte se...

MARTINI — Mendojshem unë e shokët e djalit. Por ti, sa herë që flitshim, merrshe anën e tij.

BJESHKA — Besoj se ka me ndrrue. Asht e re.

MARTINI — Si po duket, do të shofim edhe ma zi.

BJESHKA — Mos e thantë zoti!

MARTINI — Ishim shërbëtorët e saj dje, e ajo edhe sot po me ata sy na shikon. Punët e shtëpisë i ban ti të gjitha, e jo ajo që asht nuse.

BJESHKA — Po ajo punon jashtë...

MARTINI — E nuk paska mundësi me rregullue as odën e saj?

BJESHKA — Ndodh nganjherë... Çohet vonë...

MARTINI — E shof, e shof mirë...

BJESHKA — Ka me u mësue...

MARTINI — Po, po, atë prit. E kush ta mësojë, djali? A nuk e shef se na po hupim prej syve të tij përditë e ma tepër? Qysh se u martue, filloi tjetër kuej me ja shikue sytë...

BJESHKA — E po grue e ka. S'asht ma si dikur...

MARTINI — Gjithëkush ka vendin e vet: grueja-grue, prindët-prindë. Por ti gjithmonë e ke mprojtë, edhe kur nuk ka pasë të drejtë. Hapi veshët e ndigjo: Tjetërkush flet nëpër gojë të tij.

BJESHKA — E po nuk ka shpi pa fjalë...

MARTINI — Atë e dij, por jo si kta, që po na bajnë të huej në shtëpinë tonë! Sikur na ush-

qejnë për lëmoshë! Ti nuk mundesh me ba asnji send si ta thotë mendja, pse menjherë fillojnë fjalët: E pra mirë ke pasë punue dikur ndër shtëpijat e tyne! Djali i shef dhe i ndigjon të gjitha këto dhe s'ban za, çka asht ma e keqja na lëshohet tashti edhe sëbashku me të. (*Tue e prekë*). Më vjen keq për ty, moj e shkretë. Unë e ndiej se i kam ditët e numërueme. . . (*hyn n'odë*).

BJESHKA — O zot, si mundesh me fol këstu? (*ulet shumë e tronditun. Sytë i mbushen me lot. Mbas pak kohe, hyn shumë i gëzuem Gjeloshi me shkop në dorë*).

GJELOSHI — Kjoftë mirë, kjoftë mirë në këtë shtëpi!

BJESHKA — (*Tue u mundue me buzëqeshë*)
Mirësevjen, Gjelosh!

GJELOSHI — A je? Si je? (*falen*).

BJESHKA — Ulu, Gjelosh!

GJELOSHI — Po, moj, po, me ndejë kam ardhë.

BJESHKA — Hajër ishalla. Ç'asht ky gëzim?

GJELOSHI — Asht puna ashtu. Sot e ndiej vehten ndryshe. (*shkon te parmakët*).

BJESHKA — E pse, Gjelosh?

GJELOSHI — Asht puna, pra, ashtu. Po ku asht ai ujku plak?

BJESHKA — Në shtëpi e ke.

GJELOSHI — Bani za. Du me ju folë të dyve sëbashku (*ktthehet nga ana tjetër. Shikon natyrën, sikur me qenë vetëm*). Eh, si qenka kjo jetë. E gjeta, por sa pare ban? (*sillet*). Po ti moj pse ke hapë veshët.

BJESHKA — Me të ndigjue ty. E çka ke gjetë?

GJELOSHI — Shko, moj dreq, e thirre Martinin (*thërret*). Ooo Martin! . .

mjeshtëtër drush, e më thirrën mue. Mos u çuditni. Gjithëkah punohet. Në fabrikë, shpija, rruga e toka — pëllambë për pëllambë. Joo, s'ka ba vaki ndonjiherë kështu! Mendova — mbasi e ndiej vehten të fortë, po ap edhe unë kontrabuten teme. Kështu, pra, shkova e më pritnë e më qitën mirë. . .

BJESHKA — E si, Gjelosh?

GJELOSHI — Porsa hyna n'oborr të fabrikës, po vjen një djalë e më thotë: «Eja të shkojmë bashkë te Drejtori». Nuk patëm ba as dy tre hapa e ai më pyeti: «Po çka kërkon ti, mor gjysh?» «Ku po e shef gjyshin?» ja këtthej unë rreptë. «Apo të kanë lanë sytë?»... Më kanë thirrë për punë, dhe erdha me folë. «Sigurisht do të thuesh për djalin tand», ma pret ai. «Çfarë djalit, more? Më kanë thirrë mue për mjeshtëtër drush», i përgjigjem me të madhe. Ndërsa ai tue qeshë, ma ktheu: shko, mor gjysh. A s'e shef se këtu duhen krahë të fortë?

BJESHKA — Mirë të ka thanë.

GJELOSHI — Atëhere s'e përmbajta ma vehten, por, tue qitë dhambët dhe më shkop në dorë, u lëshova mbi te porsi rrëfeja, tue vikatë, «ku po shkon, bre? Prit, se s'ke pa Gjelosh me sy! Nuk duroj unë me më përqeshë ti, që s'të janë kalbë ende shpërgajtë!...» Ai iku, por unë u lëshova vrap mbas tij, dhe kjeshë tue e kapë, por. . . (merr frymë thellë) kje tue shkue puna keq, po shqyqyr zotit hyni ndërmjet rojtari i derës e na ndau. . .

BJESHKA — E mandej?

GJELOSHI — Ndeza një cingare me rojtarin me ftofë gjakun. . . Martini e din se unë, kur

nxehem, jam porsi nj'ai ujku në dimën, kur lëshohet në pré.

BJESHKA — Të paskan pritë e qitë mirë, besa. . .

GJELOSHI — Mana mue po. Shkova te Drejtori e më priti si a ma mirë. Më tha «ulu», më qiti duhan, e biseduam si t'ishim miq të vjetër. «Nëna bahet qejfi. Kur të dësh eja me e pa fabrikën, ti me gjithë shokë», më tha kur i kërkova leje. Thirri një punëtor e i tha: «Shëtite këte shokun nëpër fabrikë». Sillem, por ç'më pa! Ishte bash ai djali me të cilin u zuna te dera! «Heu, — thashë me vehte; — prap më duel ky drejtë para?»

BJESHKA — Po fabrikën e shëtite mandej?

GJELOSHI — Anëmbanë. Ç'ka me pa? Më të luejtë mendja. More ishin shumë fabrika mbrenda, e jo vetëm një. S'kam çka ju flas. Duhet vetë të shkoni. (*fshan*) Eh, sa vonë erdh për ne kjo ditë. . . Po s'ka gja, duhet të gëzohemi, pse po e jetojmë dhe na. (*çohet*) U vonova. Ju ardhsha për të mirë. (*niset*).

BJESHKA — Rri; ku po shkon?

MARTINI — Asht koha e mesditës. Pa hangër me ne, nuk të la me dalë.

GJELOSHI — Nuk mundem. Nji herë tjetër. E kam punën ashtu. Mirë u pafshim. Falme-shëndet Sokolit e nuses (*del*).

MARTINI — Shëndet paç (*e përcjell Bjeshka*).

S'e din kush sa ka vëjtë në jetë i shkreti Gjelo-sh, por ka qindrue i fortë (*hyn Marku me Bjeshkën*).

MARKU — Kjoftë mirë!